

Barnes Tid

Hjæder de smaa Børn komme til mig! Mart. 10, 13-16.

No 1 }

Januar 1880

{ 6 Aarg

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

De veylende Tider.

Naar vor Jord og Tiden selv forgaar,
Lever dog vor Frelser Nar for Nar;
Dg hvad frygte vi, naar han er vor
I de veylende Tider.

Menneffe! hvis du har Kristum end,
Saa er Gud din Fader og din Ven;
Mer end nok, ja Alt du har igjen
I de veylende Tider.

Kommer end den hele Mørkets Hær,
Kommer Fristeren dit Hjerter nær:
Kald paa Jesum, han din Frelser er
I de veylende Tider.

Lider du i Verden Nød og Trang,
Bliver Veien stundom tung og lang,
Sortner det for Diet mangen Gang
I de veylende Tider; —

Reise alle Syndens Kræfter sig,
Falder du ved Satans List og Ewig,
Fører du forgiæves mod ham Krig
I de farlige Tider:

Helten lever! Paa hans Trofasthed
Bov kun trygt dit Liv, din Salighed!
Ikke du, men han din Frelse ved
I de bitreste Tider!

Herren lever! Fat kun trostig Mod!
Herren lever — evig huld og god;

Thi vor Herres Kristi dyre Blod
Gjelder evige Tider.

Ja — hvad end dig møder, har du kun
I din Gud din Skat, din sfre Grund,
Oier du et stort, et evigt Fund
I de veylende Tider.

Træd da modigt i vor Frelser's Spor,
Dg som Kristi Stridsmand her paa Jord
Jaar med ham du Seiersglæden stor
I de veylende Tider.

Herrens Domme over Jorden gaa,
Verdens Børn som blinde se derpaa, —
Al! de kunne Jngenting forstaa
Af de veylende Tider.

Held! sit Lys har Kristus for os tændt;
Thi som Lysets Fyrste blev han sendt —
Dog af Verdens blinde Børn ei kjendt
I de veylende Tider.

Men sin egen Hjord han kjender end
Dg med evig Magt besytter den.
Maatte ret den kjende ham igjen
I de veylende Tider!

Maatte vidt hans Nige bredes ud,
Alle Sjele kjende ham som Gud,
Dg vi smykket staa som Kristi Brud
Indtil evige Tider.

To Børn, som lede efter Him- melen.

(Fortfat fra forrige No.)

"Hvad skal jeg faa til Jul?" spurgte lille Hans forhaabningsfuld Bondefonen, som nu traadte ind.

"Hvad du skal faa? En dygtig Stof, dit nyttige lille Drog. Nu, det maa jeg sige — jeg skal drages med disse fremmede Børn give dem Mad og Drikke, Jngenting have for det uden Plage og Arbeide, og saa vil de endda have Noget til Jul. Reis J til den fornem-
me Tante og lad hende give Eder Noget! Jeg vilde ønske, at jeg aldrig havde set Eder for mine Dine. Eders Moder skulde have taget Eder med sig med det Samme, det havde været det Bedste for andre Folk. Se nu bare til, J snart komme ud af mit Hus, ellers skal min Stof staffe Jer Ven at gaa paa."

Bondefonen gik ud af Stuen og smeldte Døren heftig i efter sig. Børnene vare alene, og Hans saa forstrecktet paa sin Søster. Paa hendes Ansigt stod Brede og Sorg malet. Nu stod hun op og sagde:

"Kom Hans, lad os gaa vor Vej, thi ellers banker hun os."

"Ja lad os," svarede den Lille.

"Vi vil gaa til Moder," vebblev Marie.

"Ja vi vil gaa til Moder," gjentog Hans.

"Men da maa du være rigtig raff til Bens, Hansemand," sagde Marie; "Moder er i Himmelen men jeg skal nok finde derhen. Tænk du, at du kan gaa saa langt som til Skoven, saa langt som derhen," — og hun trak ham til Vinduet; "se der er Himmelen saa lav, der kan vi komme ind, og da er vi hos Mama. Her holder jeg det ikke ud mere."

"Jeg kan gaa svært fort," forstiftede Hans.

"Saa kom da! lad os binde vore Tørklæder paa os og gaa ud igjennem Haven, saa Jngen ser os. Kom nu, Hansemand, saa vi kan komme derhen, førend det bliver mørkt."

Børnene løb ind i deres Bærelse, og her passede Marie Broderen ind saa godt, som hun kunde, tog selv et Tørklæde paa og nu listede begge sig ud gjennem Bagdøren, sprang hen over Marken henimod Skoven, som de saa tydeligt kunde se mod den fjerne Horisont. J

Begyndelsen gik Alt godt, og den Glæde som de følte over at være slupne bort fra den stem-
me Kone, havde Deerhaand over enhver anden Følelse. Fornøiede løb de affted et godt Stykke og glædede sig over, at der Jngen var, som havde set dem, og som igjen vilde bringe dem tilbage. Men snart begyndte Hans at klage over Sult. Hjertelig glad var Marie da, at hun havde tænkt paa dette og stiftet et Par Øbler til sig. Nu vare de ude paa Landeveien.

"Se der, spring efter Øblet", — og hun kastede det et lidet Stykke fremover, og, da han havde grebet det 2 Gange, fik han Lov til at spise det. Saaledes vare de komne et godt Stykke, men nu begyndte de at fryse. Hans stod stille og erklærede grædende, at han ikke kunde gaa længere. Marie borttørrede hans Taa-
rer. "Grød ikke, Hansemand, nu er vi snart i Himmelen," og hun saa fremad, om ikke Skoven var nærmere. Jo vist var den kom-
men nærmere, men fortere end tilforn saa den ud. Af Himmelen var der Lidet at se; den hvælvede sig over dem ligesaa høi som tilforn, og den tidlige Aften brød hurtigt frem. Ma-
rie saa, at Landeveien nu gjorde en Bøining, en smal Marksti førte hurtigere til Skoven, og hun slog raff ind paa denne. Hun tog Hans ved Haanden, trøstede ham og fortalte ham, hvor snart de nu skulde være i Himmelen, hvor godt de vilde faa det der, og saa vandrede da Børnene videre. Men mørk og stedse mørkere blev Aftenen, og Hans græd af Sult, Træthed og Kulde. Heller ikke formaade Marie stort mere, men hun turde ikke lade sig mærke med Noget, hun maatte jo holde Hans ved godt Mod.

"Nei, Hans, du maa ikke sætte dig ned, thi da bliver det ganske, ganske mørkt, førend vi komme frem; nu Hans, vær nu suil Gut, saa skal jeg nok sige til Mama, hvor flink du har været."

Men Marie selv tabte ogsaa Modet, da det nu blev ganske mørkt og hun hverken kunde se Skov eller Himmel. Nu og da lød til dem fra omliggende Landsbyer Klokkelang, som kaldte Folket til Vibellæsning og fra Kirkerne lød Salmesangen.

Der blev der sunget Lov- og Takkesange om den Njærlighed, som havde aabnet Himmelen

og havde nedladt sig til os i vor Stendighed; — men derom hørte eller vidste de to stakkels Børn paa Marken Intet; de troede, at Himmelen var aaben for dem; men til ham, som havde aadnet den, kjendte de ikke. Men han kjendte dem, han havde kaldt dem ved Navn, de tilhørte ham og den trofaste Jesus havde Fredstanker med de arme, forvildede Lam; han vilde ogsaa føre dem til Himmelen, men paa en anden Vej end den, som Børnene havde taget.

Der stod de da grædende trætte, forkomne af Kulde. En stille Ånger kom over Marie — havde det ikke været bedre om de vare blevne hos den stemme Kone? Der havde de dog idetmindste haft Tag over Hovedet, her — Marie saa sig om. — ikke engang en Stjerne viste sig paa den skyfulde Himmel.

Men der, se derhenne glintede jo i en liden Afstand et Lys altid klarere, altid stærkere blinkede det det syntes ordentlig at vinke til Børnene — rundt omkring Alting mørkt men der dette straalende, klare Lys.

"Nei se, Hans, se bare der er Lys derhen skal vi gaa; kom, skynd dig det er jo tæt ved — kunde jeg dog bære dig!"

Marie stod ved Siden af sin Broder, tørrede hans Taarer bort, og idet hun pegede paa Huset drog hun ham med sig. Hans saa ogsaa Lyset og stræbte fremad, saa godt han kunde. Til Lykke var Veien ikke lang; snart stod de ved et lidet, uanseligt Hus, fra hvis Vinduer et klart Lys skjær straalende ud.

Ængstelig ulede Marie foran Husdøren — da begyndte en Rænk hund pludselig at gø. Hans streg høit og strax efter lukkedes Døren op. Paa samme Tid aabnede en Dame i Huset Døren fra Stuen og spurgte:

"Hvem er det?"

"O Fru, det er to forfrosne Børn," svarede Pigen.

"Kom ind, Børn," sagde Damen venligt, og hun trak dem ind i Stuen, fra hvilken det klare Lys straalende.

Ja her var det lyst blændende lyst! Midt i Bævelset stod et stort, grønt Juletræ, der var prydet med utallige Lys; Suffertøi fandtes ikke paa det, men her og der svævede Engle mellem de grønne Gren; med sine hvide

klæder og gyldne Binger syntes de at ville tilraabe enhver Indtrædende et glædeligt Budskab. En høitidelig Musik hørtes — derhenne sad en Mand foran et Orgel, flere smaa blomstrende, rødkindede Børn stod hos ham og med de fulde Orgeltoner blandede sig smaa Barnestemmer; de sang:

Julefryd, evig Fryd!

Hellig Sang med himmelsk Lyd,

Det er Englene, Hyrderne saa,

Den Sang Herren i Krybben laa.

Ewig er Englenes Sang,

Ewig er Englenes Sang.

Skjalvende stod Hans og Marie ved Døren. Hans var ganske fornumlet og gjorde dobbelt saa store Mine som ellers; Marie folde andægtigt Hænderne — nu var hun dog virkelig i Himmelen? Skønnere kunde det da ikke være der. Den ventlige blege Dame betragtede medlidende de to smaa forfrosne Forældreløse.

Nu var Sangen forbi, Herren traadte hen til Børnene og spurgte:

"Hvem ere I, Børn og hvad bringer Eder hid?"

"Vi vilde til Himmelen," svarede Marie, sagte, "og vi har gaaet saa langt før at finde den, og nu — her er den vel?" svarede hun noget ængstelig til.

"Ja, Gud give det!" sagde Herren; men Damen trak Børnene til sig. "Kom, Børn, nu skal I varme Eder og saa Noget at spise og drikke, og saa skal I fortælle mig Mere." Og saa tog hun Børnenes Tørklæder af, førte dem hen til Dvnen og forsynede dem moderlig med varm The, Smørrebrød og Kager. Hans lod sig det smage fortræffeligt og havde ikke mindste Tvivl om, at han nu var i Himmelen. Marie var ikke rigtig saa sikker; lidt efter saa hun sig dog om efter sin Moder og spurgte endelig frygtfont:

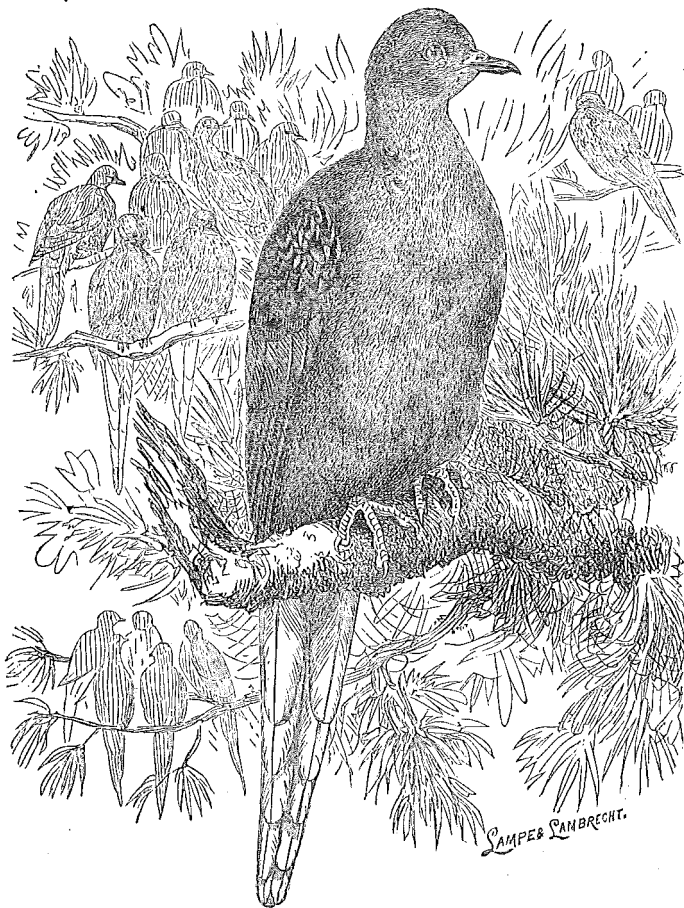
"Er ikke Moder her?"

"Fortæl mig om din Moder", bad Damen, idet hun tog Marie paa Skjødets, og denne fortalte nu, hvorledes hendes Moder var gaaet ind i Himmelen og havde sagt til hende, at hun skulde ogsaa komme til hende og bringe Hans med sig; hvorledes de da vare komne til en slem Kone, og at de havde villet gaa til

Himmelen og stige ind i den, hvor den var saa lav, og at de vare blevne saa tætte; hvorledes Alt havde været saa mørkt ude — "men nu er

vi da vel ogsaa i Himmelen og faa vel Lov til at blive her," sluttede hun trohjertig sin Fortælling. "og hvor er Mama?"

Duen.

Duen er fra de ældste Tider et af de mest yndede Husdyr. Naar og hvor den først er bleven tæmmet og opdraget til Husdyr, er os ganske ubekendt. I første Mosebog omtales den allerede som et Fredsbud, der efter Syndfloden kommer tilbage til Arken med Olieblad i sit Næb. Den brugtes af Jøderne til Offer som et Billede paa Jesu Kjærlighed, Sægtmodighed og Ustyd.

Romerne vare meget ivrige for at tæmme og holde mange Duer. De havde Dueslag med indtil 5000 Duer. De fedede dem og brugte dem allerede paa Kristi Tid som Brevdragere.

I Tydslands Historie omtales de først paa Karl den Stores Tid. Nu er Tydsland det Land, hvor Duerne mest opelskes, og hvor man finder en stor Mangfoldighed af de smukkeste

Arter, baade hvad Farvepragt og Størrelse angaar.

Duerne ere selstabelige, troe rentlige, milde og velvillige Dyr, der gærne unde andre Fugle af sin Næring. De hænge saa trofast ved sit Hjem at de ofte ved Ildbrande falde som Offer for Branden, idet man ser dem svæve rundt Brandstedet uden at agte paa, at man lotter paa dem.

Denne Kjærlighed til Hjemmet er det netop, som gjør dem saa skikede til Brevdragere. For Telegraftraaden lagdes over den brittiske Kanal, bragte Duerne ofte Breve fra den franke til den engelske Kyst og omvendt. Med Søskaptener sendte man Kurve med Duer, og de kom da tilbage med Brev. Ofte have de ogsaa bragt Post paa længere Afstande.

Det gamle og det nye Aar.

Farvel, du gode gamle Aar!
 Med Tak vi Afsted tage.
 Nu være glemt hvert Hertejaar
 I dine mange Dage.
 Hidtil jo Herren hjulpet har;
 Hvad Godt vi fik, kun Naade var;
 Thi vi det ei forstjente.

Vær du, o Jesu Krist vor Trost,
 Mens vi paa Jorden vandree!
 Du har os med dit Blod forløst;
 Thi lad os med hverandre
 Som dyrefjokte her fremgaa
 Til vi, de Store med de Smaa,
 Til sidst hos dig maa samles.

Det er kosteligt for Herrens Dine, naar hans Hellige dø.

Pf. 116, 15.

Høsten 1870 havde en Præst, Pastor J. i Missourishvunden, den tunge Hjemføgelse at tre af hans Børn i faa Dage døde af den ondartede Galsfehyge nemlig hans 1 Aar gamle Linke, hans omtrent 5 Aar gamle Theodor og Paul, der blev 9 Aar 4 Maanedes 23 Dage gammel; den Sidstnævnte havde til sine Forældres Glæde allerede fortræffeligt udviklet sig; navnlig havde han allerede gjort saadanne Fremskridt i at spille Melodeon, at han foredrog de vanskeligste Melodier "saa taktmæssigt og følelsesfuldt som en gammel Kantor." Paul var i 24 Timer frisk og — død. Omtrent halvanden Time før sit Endeligt bad han med høitidelig bevæget Stemme:

"Forsmægter end mit Hjerte her,
Du dog mit Hjertes Klippe er,
Min Del og al min Hjertens Trost,
Som ved dit Blod mig har forløst.
O Jesu Krist, min Herre Gud!
Min Herre Gud!
Af Synd og Skam du fri mig ud!"

Dg strax derefter:

"Jesús, alt mit Haab og Trost
Dg min Frelser, er i Live,
Derfor jeg med Fryd og Lyst
Stedse mig tilfreds vil give;
Jeg i Dødens mørke Nat
Finder her en evig Skat."

Derpaa: "Som har gjenløst mig, der var fortabt og fordømt til den evige Død, som har friet mig fra Synd, fra Død og fra Satans Rige, hverken med Guld eller Sølv, men med sit hellige og dyrebare Blod og med sin ubillige og uskyldige Død. Dg det har han gjort Altsammen derfor, at jeg skulde være hans Egen som en synderlig Ting, og paa det jeg skulde tjene ham retfærdig, uskyldig og salig, stedse i hans Rige leve og regjere med ham, ligevis som han ogsaa opstod fro de Døde, lever og regjere i al Evighed. Det er Altsammen baade vist og sandt i alle Maader." Derpaa: "Dg paa den yderste Dag skal han opvække mig med alle Andre af Døde og sætte mig med alle

Andre, som tro, til det evige Liv. Det er Altsammen baade vist og sandt i alle Maader." Derefter: "Det er Guds gode og barmhjertige Villie, at han kan styrke og opholde os i Ordet og i Troen, indtil vi dø." Derpaa: "Dg at vi i den sidste Livs Time maa lykkelig genhvandre fra dette elendige Liv til det evige Liv. Amen." Derefter fremsagde han Noget af den fjerde Part, samt bad flere Gange det hellige Faderwor; navnlig gjentog han det oftere fra den seunte Bøn af, sagde ogsaa nogle Gange:

"Sign, o Gud, vort daglig Brød,
Signe ogsaa al vor Gjærning,
Sign vor Dødsstund, lad os hige
Hjem til dig i Himmerige!"

"Da han blev syg" — skriver Faderen — "Jukkede jeg til Herren, at han dog med de hellige Engle vilde være nærværende her ved Sengen. Dette Sul har Herren naadigen bønhørt. Jeg selv var saa sønderknust, at jeg neppe kunde bringe et: Herre Jesus, forbarm dig! over Læberne. Men medens jeg var stum, gavede vel Englene det døende Barn den Trost, det havde Behov. Kort før sit Endeligt skuede Paul op mod Himlen og sagde: Kom herved, kom herved! Jeg gaar op! Hvorpaa han begyndte at synge:

"Jerusalem, du høit opbygte Stad,
O, gid jeg var i dig!"

Da Lægen vilde bringe ham til at spæde, formanede jeg den kjære Paul til at forholde sig stille, og han blev endelig stille. Vi mente, at han sov; men pludselig drog han sit sidste Aandedrag."

Denne vakre Fortælling er taget fra Pastor M. Wieses netop udkomne Bog "Lidt Psalmehistorie" og giver saaledes ogsaa Børnebladets Læsere en Prøve paa, hvad denne gode Bog indeholder.

Troensmod.

En kristelig Indianer, Gideon, blev engang angreben af en af sine vilde Landsmænd, som holdt ham sit Gevær for Panden og udbrød: "Jeg skyder dig, fordi du ikke taler om Andet end Jesus." Gideon svarede: "Naar Jesus ikke tillader dig det, saa kan du ikke skyde mig." Den Bilde blev slagen saaledes af disse Ord, at han senkede Geværret og gik stille bort.

Den blinde Pige.

(Af C. M. S.)

J vide, kjære Børn, at endel af Eders Medmenneſter ikke kunne ſe. Nogle ere allerede fra Fødselen af blinde, Andre miſte ſit Syn ved et eller andet Ulykkeſtilfælde. Ja ſaaledes kalbes det jo ofteſt; men Herren ſiger, at "alle Ting ſhulle tjene dem tilgode, ſom i Sandhed elſke Gud." Lad mig nu fortælle Eder en liden ſand Hiſtorie om en Pige, der altid havde været blind. Hun boede i en af Frankrigs Byer. Hendes Moder var en Enke i ſmaa Aar, ſaa at Marie ogſaa maatte hjælpe til at fortjene Noget. Men hvad kunde en blind Pige beſtille? Jo, hun havde lært at ſlette Straa, ſom J vide bruges til Hatte, Matter og mange andre Ting. Der ſad hun Dag efter Dag og ſlettede, ſaa at hendes Hænder bleve ganſke tykthuede. Saa hændte det, at en kristelig Mand engang tilfældigviſ kom ind i det lille Hus. Dog nei! det var ſikkert ikke tilfældigviſ, men en Guds Styrelſe. Marie var da 18 Aar gammel, viſtnok meget venlig men uden Lyſ i ſit Hjerte. Som hendes ydre Die var tilluſket, ſaaledes var det ogſaa med det indre Die. Sin kristelige Mand blev Redſkabet til at aabne hendes aandelige Dine ved at vidne om Ham, ſom i Sandhed er "det ſande Lyſ". J ved nok, at det er Jeſus, vi nu tale om. Hun kunde iſær ikke uden dyb Nøvelſe høre om, hvorledes Han helbredede den ſtaffels blinde Bartimæus. Nu ſik hun ogſaa et hjerteligt Begjær efter ſelv at kunne læſe den hellige Bog. Men det var io umuligt, ville vel mange af af Eder Børn, tænke, ſom ikke have hørt om, hvorledes man lærer Blinde at læſe. Gud har indrettet det ſaaledes, at naar en Sands tabes, blive i Regelen de øvrige Sandsjer ſaa meget ſtærkere. Iſær ſaa de Blinde en mærkelig ſin Følelſe, og de lære ſaaledes at læſe ved at føle Bogſtaverne med Fingerspidſene. Til Brug for de Blinde er der nemlig udgivet endel Bøger med ophøiet Skrift, der ſtaar ud fra Papiret og er meget ſtorre end almindelig Tryk. Den hele Bibel er bleven trykt paa denne Måde, og ſaaledes gaar det ganſke naturligt til, at de Blinde lære at læſe.

Den Mand, der bragte Marie Lyſet fra det Høie, anſtaffede ſig ogſaa en ſaadan Bibel. Han ſik ogſaa En til at underviſe hende; men hvor bedrøvet blev hun ikke, da den haarde Hud paa Fingerspidſerne ſaaledes havde ſløvet hendes Følelſe, at hun ſlet ikke kunde føle Bogſtavernes Form. Saa ſaldt den Tankr hende ind, med en Kniv at ſkrabe den tykke Hud bort. Da vilde nok ny og ſin Hud komme iſtedet, mente hun, og hun vilde da ſnart kunne føle de kjære Ord, der havde gjort ſaa dybt et Indtryk paa hendes Hjerte. Saa ſkar hun og ſkar ſig tilblods, men fandt, at det heller ikke paa den Måde vilde lykkes hende. Da ſamlede hede Taarer ſig i hendes Dine; men hun ſolte ſig alligevel inderlig taknemlig mod Gud, ſom havde aabnet Sjælens Die og ført hende til det aandelige Lyſ i Kriſto. Hun beredte ſig til at bringe Bibelen tilbage, for at den kunde gives til en anden blind Pige, ſom ſkulde ſaa den Lykſe at føle dens trøſterige Sprog. Hun tryktede ſaa Bibelen endnu en Gang til ſit bankende Hjerte, knælede ned og bad: "Kjære, veſſignede Jeſus, ſom elſker de Fattige og aabner de Blindes Dine, jeg takker dig, at du ikke har ſkult dig for en ſtaffels blind Pige. Og da jeg ikke kan læſe dit himmeſke Ord, beder jeg, at du vil hvidſke det ind i min Sjæl, at den ei ſkal blive i Mørket ſom mine ſtaffels Dine. Jeg kan ſe dig med mit Hjerte, kjæreste Jeſus, og du ved, at jeg elſker dig, og at jeg elſker din Bog!" Dermed kyſede hun den oplagne Bibel, og tænſ dig hendes Fryd, da hun med ſine Læber kunde føle Bogſtaverne. Saa lærte hun ſig til at læſe godt med Læberne, og næſte Gang hin fromme Mand kom der i Egnen, omtrent et Aar bagefter, udbrød hun med inderlig Glæde: "Er det ikke ſødt, ſaaledes at kunne kyſe de veſſignede Ord, medens jeg læſer dem!" Saa ſtor Kjærlighed havde hun til Guds Ord; hvorledes er det nu med de Fleſte af os, der have vort legemlige Syn, baade Store og Smaa? Vi maa viſt Alle føle os beſkjæmmede. Lad os da herefter ſætte ſtorre Pris paa Guds Ord, ſaa at vi læſe det baade ſtittigt og med Andagt og Bøn om Mandens Dplysning, da har denne lille Fortælling ſaaet bære ſin rette Frugt i vore Hjerter.

Smaastrykker

Tolderens Bøn. En Neger vilde g'erne bede, men vidste ikke hvorledes. Han kunde ikke læse og altsaa heller ikke lære af nogen Bog, hvorledes man skal bede. At spørge sin Herre derom, syntes han var uovelig, skönt denne var en Kristen. Han gif da omkring og plagede sig med den Tanke: "Alt, gid jeg dog vidste, hvorledes jeg skal bede!" Endelig hører han engang ved sin Herres Morgenandagt Historien om Fariseeren og Tolderen blive læst. "Nu kan jeg bede!" udbrod han glad, ilede hen til et affides liggende Sted og sagde stille hen for sig: "O Herre, forbarm dig over mig, jeg er en stakkels Synder!"

En Gontentot, den største Drunker og en Slave af alle Laster, blev greben saaledes af Naadens Kraft, at han paa Stedet sønder slog den sidste Flaske Brændevin han havde, tilbage.

Nogle af hans Naboer strebedes med ham derom, idet de mente, at det vilde være skadeligt for Sundheden saaledes paa en Gang at vænne sig af med at drikke. Men han svarede: "Bessere Legemet dødt, end Liv og Sjel fortabt i Helvede!"

Morgenbøn paa Skolen.

I dit dyrebare Navn
Gaa vi til vor Gjerning Jesu Lære!
Lad den være
Dig til Ære!
Lad den trives til vort Gavn!

Du, som aabned os din Havn,
Du som vilde være Synder bære
Lad din Lære
For os være
Livets Lys til Himlens Havn!

Fr. G.

Gaade.

Det Første.

Jeg er et lidet muntret Dyr;
Som Ukendt Mennesket mig styr.

Det Andet.

Det muntre Dyr jeg efterstræber
Hvert Aar jeg mange af dem dræber.

Det Hele.

Et kraftigt Krybderi er det,
Dg smager godt i mangen Ret.

Regnespytke.

(Indsendt af D. N. Rye.)

Fordele de nedenstaaende 16 Tal saaledes i nedenstaaende 16 Rum (Kvadrater), at ethvert Tal indtager et af de 16 Rum, men det samme Tal foretkommer ikke mere end een Gang. Naar saaledes fordelt, da adderer sammen de 4 Tal i hvilken som helst Retning, fra Venstre til Høire fra Oven til Neden fra det ene Hjørne til det andet. Kommer da altid 34 ud som Sum, saa er Løsningen rigtig. Hvem kan gøre det?

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16.

Opløsning paa Gaaden i No. 12 f. N.:

W-g-te-ska b.

'Børneblad',

6te Aargang, 1880,
begynder hermed sit første No.

Med de nye Typer haabe vi, at man vil finde Bladets Udstyr ikke lidet forbedret.

Prisen bliver den samme som for, 35 Cts pr. Expl. Agenter, som tage Pakker og s. lo holde Navneliste over de enkelte Abbonnenter, er holdt fremdeles følgende Reduktion:
3 Pakkr paa fra 5—9 Expl. efter 30 Cts pr. Ex.
" " " 10 49 " " 25 "
" " " 50 og derover 20 "

Betalingen erlægges for s t u d s v i s.

Restancer for 1879 maa strax betales; ellers ophører Bladets Forsendelse, medmindre anden Overenskomst særskilt er gjort.

Vi have endnu endel i n d b u n d n e Expl. af 2den og 3die Aarg. særskilt og 3die og 4de Aarg. i et Bind Af disse sendes enhver Agent en int. b. Aarg. for hv r \$2 50, som forskudsvis er betalt for næste Aargang ind u lste Febr d A

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes fremdeles til

J. B. Frick,
Dr 151, La Crosse, Wis.